
Van de voorzitter

Beste Vrienden,

Nederland sportland? Vergeet het maar. Dat werd weer eens duidelijk bij de bekendmaking van de sportploeg van het jaar. Of all teams: het Nederlands voetbalelftal. Ik heb niets tegen voetbal, maar om het spel onder topsport te rangschikken gaat me wel wat ver. Topvoetballers? Akkoord. Maar topsporters, laat me niet lachen. Ik zie ze wekelijks vanaf de PSV-tribune aan het werk en van het lopen en de motoriek kun je onmogelijk enthousiast worden. Een turnmeisje dat een 12de plaats behaalt op een EK is voor mij een grotere topsporter dan de beste voetballer van Nederland. Zelfs de solisten van het Nederlands ballet verdienen de aanduiding topsporter meer dan voetballers, overigens met alle respect voor de geleverde prestaties.

Natuurlijk, ik sta ook te juichen als een Nederlandse sportploeg het goed doet, net zoals ik sta te applaudisseren als Anky van Grunsven een mooie kuur wint. Maar voor mij is de persoonlijke (eigen) lichamelijke prestatie doorslaggevend. Af te zetten tegen een mondiale achtergrond voor de beoordeling van de prestatie. Je kunt je drie slagen in het rond werken en jezelf afbeulen tot je groen ziet, als de prestatie, de tijd, de afstand er niet is, ben je geen topsporter. Een grensgeval, alweer voor mij, is het schaatsen, die onderontwikkelde sport van een paar landen. Nee, voor topsport met bijbehorende prestaties moet je zijn bij wielrennen, zwemmen, turnen en atletiek en, voor alle zekerheid, bij nog wat andere sporten.

De verkiezing van het voetbalelftal komt natuurlijk, omdat we geen sportcultuur hebben. Wel een massa zonder verstand van sport, die de media dicteert wie gekozen moet worden. Maar ook in de media hoor ik zelden of nooit een gezond tegengeluid, zelfs niet om te prikkelen.

Maar goed, zo lang we er niet in slagen om in het Lager Onderwijs CIO's-ers of sportleraren in te zetten voor de broodnodige lichamelijke opvoeding van onze jeugd, verdienen we niet beter. De onverschilligheid viert hoogtij om plaats te maken voor uitzinnige vreugde en optimisme, wanneer "we" een medaille behalen op een groot toernooi. Dan staan ze vooraan, de schuldigen. Wat geen geld? Geld zat, als je maar wilt. Niks bezuinigen op Cultuur, waar ook sport deel van is.

Deze wat chagrijnige tekst schreef ik tijdens de bekendmaking van sportman/vrouw/ploeg van het jaar om te zien, of ik er een paar weken later nog zo over dacht. Inderdaad, dat doe ik en dus lever ik hem in bij onze nieuwe hoofdredacteur Piet Wijker.

Tot de volgende Vriendenband,
Chris van der Meulen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout,
Tel.: 013 5112583 of 06 10150009,
E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl

Overleden

- Op 14 januari 2011 is oud-lid van onze vereniging Wil Willems overleden.

Nieuwe leden

- Marijke Beentjes, Burgemeester Bruinsmalaan 22, 1944 PC Beverwijk, telefoon 0251-252312, e-mail: marijke@beentjes.it, geboortedatum 12 mei 1968. Beoefende de onderdelen sprint, horden, verspringen en meerkamp. Nederlands kampioen in de jaren 1983 t/m 1988. Nam rond de 20 keer deel aan een interland en deed 1x mee aan een EK. Dit alles vooral als junior.
- Frank van Ravensberg, Utrechtsedwardsstraat 41-I, 1017 WB Amsterdam, telefoon 06-28122348 of 020-4208172, e-mail: f.vanravensberg@live.nl, geboortedatum 13 september 1960. Frank heeft zijn grootste prestaties geleverd met snelwandelen. Hij was 6x Nederlands kampioen op deze discipline en totaal 13x bij de beste drie. Frank verbeterde 15x een Nederlands record en deed 16x mee aan een interlandwedstrijd. Ook houdt Frank zich nog steeds bezig met jurering en coaching.

Opzeggingen

- Rob Pommée uit Leiderdorp per 16 januari 2011.

Wijzigingen:

- Het e-mailadres van Henk Brouwer is geworden: brouwerhenk@upcmail.nl
- Gerda van der Pol-Kraan heeft sinds 22 januari 2011 een nieuw adres namelijk: Molenveenweg 49, 1261 TG Blaricum.

Ziekenboeg

- Geen nieuwe meldingen.

Opmerking: graag bij een adreswijziging er rekening mee houden dat je het nieuwe adres niet alleen stuurt naar de Atletiekunie maar ook naar het secretariaat van de Vrienden. Wij krijgen adreswijzigingen namelijk niet automatisch door van de Atletiekunie.

Afscheid van Esther Goedhart-Schot

Nu ja, als penningmeester dan. Hadden we als vereniging al tijdens de ALV in november met een mooi cadeau afscheid genomen, nu was het het bestuur dat bij de eerste bestuursvergadering van 2011 ten huize van Esther en Joop Goedhart in Renesse met een geschenk aan de beurt was om Esther nogmaals te bedanken voor haar langdurige en nauwgezette taakvervulling.

De voorzitter overhandigt Esther het cadeau van het bestuur.

foto's: Marja Vervoort

Een (letterlijk) kijkje in de keuken tijdens de bestuursvergadering met een nieuwe rol voor Esther.

Chris van der Meulen

In memoriam Wil Willems

Wil Willems, op de foto in 4de positie, uit Elsloo kreeg onlangs te horen dat hij niet meer lang te leven had. De vijfvoudige Nederlandse kampioen 3000 meter steeple wilde nog één keer grasduinen in zijn knipselmappen. Dat deed hij in een interview in december 2010 door Patrick Delait van De Limburger, waaruit wij mogen citeren.

Intussen overleed Wil Willems op 14 januari 2011. Vrienden Klaas Pollema, Harrie Piereij, Mat Vilain, Harry en Anny Dirks, No Op den Oordt, Servee Wijsen, Peter Geelen, Ton Smits en de voorzitter waren aanwezig bij de indrukwekkende uitvaartdienst. Wil's zoon Marc en Klaas Pollema lazen een afscheidsbrief voor die Wil met ze had opgesteld.

Uit het interview citeren we: Het gesprek gaat over de 3000 meter steeple. Op dit nummer werd de in Geleen opgegroeide Willems vijf keer Nederlands kampioen. Van 1966 tot 1971 was hij tevens Nederlands recordhouder. „Ik zat van kop tot teen vol met talent. Ik weet zeker dat ik een wereldtopper had kunnen worden als ik harder had getraind. Het ging me echter te gemakkelijk af. Ik miste daardoor de gedrevenheid”, zegt Willems. Om zijn woorden kracht bij te zetten, haalt hij een map met vergeelde krantenknipsels erbij. Lopend in het shirt van het Maastrichtse Kimbria is te zien hoe Willems duelleert met zijn toenmalige clubgenoot en vriend No Opdenoordt. Willems op de foto met Jos Hermens en Gerard Terbroke, twee coryfeeën uit zijn tijd. Willems die het nationale record 3000 meter steeple op 8.45 minuten brengt tijdens een meeting in Brescia. Willems die de legendarische Miel Puttemans verslaat tijdens een wedstrijd in Brussel. Willems met zijn Belgische trainer Mon Vanden Eynde, een grootheid die ook Puttemans en Gaston Roelants onder zijn hoede had. Bladzijde na bladzijde draait Willy Willems om uit een leven dat nu op zijn laatste benen loopt. In de knipselmappen van Willems is het echter niet alleen maar goud dat blinkt.

Het mislopen van de Olympische Spelen van 1968 in Mexico is hem zijn hele leven blijven achtervolgen. Willems had in Brescia weliswaar de limiet gelopen, maar omdat hij niet bij de beste twaalf op de wereldranglijst stond, moest hij vormbehoud tonen tijdens een race in Zagreb. In de kou zag Willems zijn Olympische droom vervliegen. „In die omstandigheden kon ik niet presteren. Ik was zo stijf als een plank.” Nu nog kan Willems de beweegredenen om hem thuis te laten niet begrijpen.

Een goede atleet is heengegaan. Zijn oude ploegmakkers van District Zuid en van de nationale ploeg denken met respect aan hem terug.

cvdm

Kerstdrama voor Co Govers

Ons lid Co Govers (83) had zich de aanloop naar de Kerst heel anders voorgesteld. In plaats van gezellig bij elkaar met echtgenote en zoon, werd Kerstmis 2010 een drama. Zijn vrouw Dinie werd op 22 december, 's nachts om 02.00 uur, plotseling getroffen door vermoedelijk een breuk in de aorta (grote lichaamsslagader) en overleed vrijwel onmiddellijk.

Dinie Govers-Maghielse (geen donatrice van De Vrienden) werd 79 jaar.

Dinie was een bekende verschijning achter de inschrijftafels van de in de jaren 1960/'70 door het toenmalige Olympia'48/VenL/VenLTC op de accommodatie aan de Laan van Poot in Den Haag zeer veelvuldig gehouden Coopertests en prestatielopen.

Ze stond ook pal achter Co waar het ging om het organiseren van aansprekende atletiekevenementen van weleer, zoals de internationale Duindigtcrosses, half 1970/half 1980, waarop vele toppers van toen (o.a. Emiel Puttemans, Carlos Lopes, Gerard Nijboer, enz.) afkwamen, en de NK Veldlopen op de Wassenaarse Renbaan Duindigt in 1981.

Dinie werd op 28 december op "Eikelenburg" in Rijswijk gecremeerd.

Joop Kant

Nogmaals Jan Lammers

Naar aanleiding van het artikel over Jan Lammers "*Een sprinter achter de rollator*" in De Vriendenband van december 2010 stuurde Dieuwke Lammers een hartelijk "dankjewel".

Jan is tweede kerstdag even thuis geweest. De kinderen en kleinkinderen waren er ook, zo vertelde Dieuwke mij aan de telefoon.

Ze hebben het stukje over Jan in De Vriendenband allemaal gelezen en ze moesten er om huilen. Jan zelf ontging het allemaal, maar Dieuwke wil ons bedanken voor het artikeltje. Ook voor de kaart die ze kreeg van Bé en Elly Holst uit Groningen. Bé schreef op de kaart: Jan, de kop d'r veur!

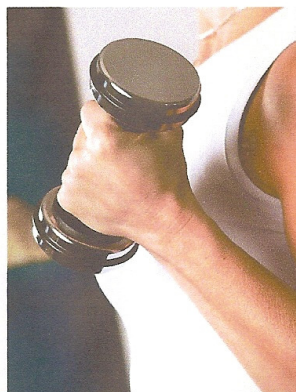
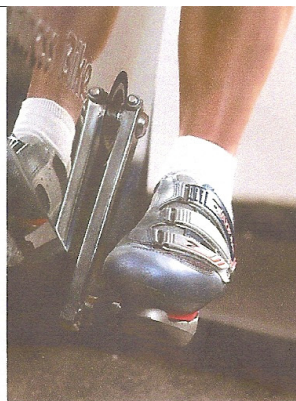
Dieuwke vertelde nog dat Jan altijd extra zenuwachtig was als hij op een van de noordelijke grasbanen tegen Bé Holst moest lopen op de 100 meter. Bé had vaak een pikstart en Jan begon met zijn 90 kg zware en 1 meter 90 lange lijf dan ook altijd aan een inhaalrace. En zestig jaar later krijgt hij een kaartje van Bé met "kop d'r veur". Kon hij dat nog maar.

Chris Konings

GezondPlus

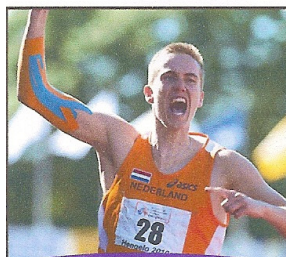
Sport Medisch Centrum

- (Sport)fysiotherapie
- Manuele therapie
- Blessureconsulten
- Inspanningstesten
- Trainingsbegeleiding
- Medisch fitness
- Sportpsychologie
- Echografie
- Sportmassage
- Sportdiëtik

Witte Vlinderweg 72-A2, Wormerveer
Tel.: 075 - 657 21 49

www.gezondplus.nl

It just works.

- ✓ Normaliseren spierfunctie
- ✓ Verbetering van lymfe- en bloedstroom
- ✓ Ondersteuning gewichtsfunctie
- ✓ Pijnvermindering

Excellent

Ademend &
waterbestendig

Textape⁺

3NS (SPORT) TAPING

Een verdrietige jaarwisseling

Het plan van ons nieuwbakken lid Jan Willem Boogman en zijn vrouw Judy was om van 27 december 2010 tot 4 januari 2011 in Nederland te verblijven. Hun dochter Alette, studente aan de Universiteit van Montana in Missoula, vertoefde vanwege een internationaal uitwisselingsprogramma al enige tijd in Amsterdam, waar zij momenteel gedurende een tweetal semesters aan de UVA studeert. Een mooie aanleiding dus om weer eens naar Nederland te komen en, naast een bezoek aan dochterlief, tevens wat ander familiebezoek te verrichten. Langer kon niet, want op 6 januari moest de bakkerij in Billings weer open.

Hoe anders zou het lopen. Nauwelijks in Nederland aangekomen, kreeg het tweetal een telefoontje met de mededeling, dat Judy's vader was overleden. Nu was deze weliswaar 94 jaar oud en al enige tijd ernstig ziek, maar op het moment van hun vertrek was er geen sprake van acuut levensgevaar. Vanzelfsprekend was er door dit plotselinge overlijden veel verdriet; bovendien voelden Jan Willen en zijn vrouw zich onmachtig: *"We waren precies op het verkeerde moment ver weg. We voelden ons ontheemd en uit onze doen."*

Gelukkig kon met de laptop goed met de familie in de Verenigde Staten worden gecommuniceerd en werd de begrafenis op 5 januari vastgesteld. Intussen moest de terugreis naar de V.S. worden geregeld, wat vanwege alle sneeuw in Europa en de V.S. en de als gevolg hiervan vele uitgevallen vluchten nog lang niet meeviel. Uiteindelijk kon een retourvlucht op 2 januari worden geregeld en waren Jan Willem en zijn vrouw zodoende nog op tijd terug voor de begrafenis.

Hiermee is het verhaal echter niet ten einde. Want enkele dagen na die begrafenis, precies op het moment dat ze bij hem binnenstapten, overleed een oom van Judy, een broer van haar moeder. Deze was 93 en had geen kinderen, zodat het regelen van zijn begrafenis op Judy's schouders neerkwam. En aangezien de man kolonel in het leger was geweest en er dus militair eerbetoon bij kwam kijken, moest er nogal wat worden georganiseerd. Tenslotte kwam op de dag van die begrafenis het bericht binnen, dat de broer van een zwager in Washington om het leven was gekomen, nadat hij tijdens het uit zijn auto stappen was aangereden.

In een email schreef Jan Willem Boogman eind vorige maand: *Het bovenstaande is natuurlijk niet uniek. Leven en dood horen natuurlijk bij elkaar. Een Nederlandse oom in Nederland, ook op hoge leeftijd, beschreef het als ..." ach Jan Willem.. we zijn mensen van de dag..."*

Intussen zal de vraag wel altijd onbeantwoord blijven, waarom dit laatste sommigen van ons op zo'n ondubbelzinnige wijze moet worden ingepeperd.

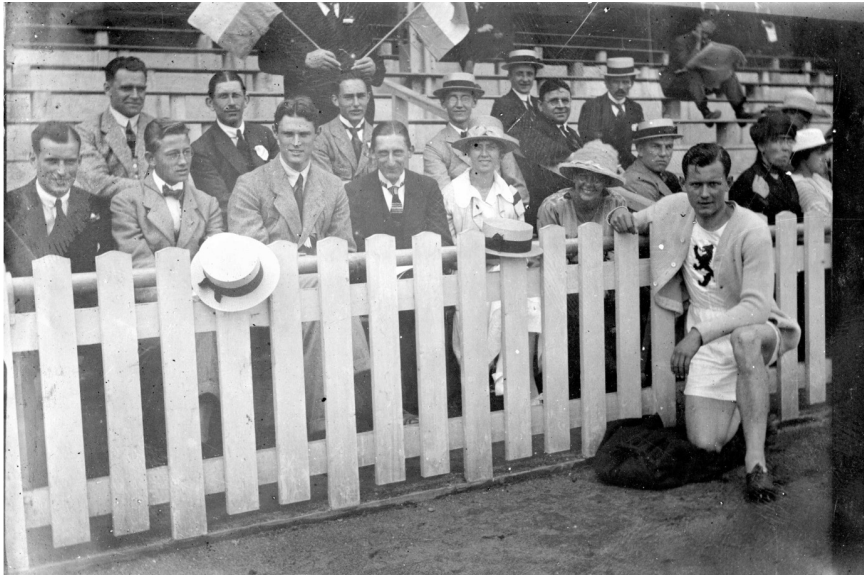
Piet Wijker

Goed begin van 2011 voor Atletiekerfgoed

Het jaar 2010 was voor de Stichting Atletiekerfgoed een succesvol jaar. Zo konden we meer dan 1000 films van Cor Tissot digitaliseren, hebben we uit de fotoalbums van Ans Niesink en Cock Mooyman unieke atletiefoto's mogen kopiëren en ontvingen we diverse objecten. In december tenslotte, konden we een nieuw depot in gebruik nemen, Chris Konings bericht hierover in een apart artikel. Ook de ondersteuning van Marius Bos, Frank van Ravensberg en Adri van den Berge ervaren wij als een aanwinst in 2010.

Het jaar 2011 is al meteen goed begonnen. Begin januari ontvingen we via de Olympisch historicus Ton Bijkerk, van de erfgenamen van Oscar van Rappard, diverse voorwerpen uit diens atletiecarrière. Daaronder diploma's, medailles, andere prijzen en een fotoalbum uit de jaren 1914-1925. De voorwerpen zijn bijzonder, niet alleen omdat ze hebben toebehoord aan een van de beste atleten uit die periode, maar ook omdat er uit die tijd nauwelijks iets over is.

Oscar Emile ridder van Rappard is geboren in 1896. Hij voetbalde in Den Haag bij HBS en behoorde in 1913 tot een van de oprichters, waaronder zijn broer Harry, van Vlug en Lenig. Zoals zoveel atleten in die tijd bleef hij voetbal en atletiek combineren

Olympische Spelen Antwerpen, 1920: Oscar van Rappard voor de tribune in het Olympisch Stadion. *(foto verkregen via Cock Mooyman)*

advertenties

ansichtkaarten

banners

brochures

flyers

folders

huisstijlen

jaarverslagen

logo's

magazines

nieuwsbrieven

posters

spellen

Margriet Prins
grafische vormgeving

www.margrietprins.nl

In 1920 nam hij deel aan de Olympische Spelen in Antwerpen. Hij speelde alle vier de voetbalwedstrijden en won met het Nederlands elftal een bronzen medaille. Ook kwam hij uit op de 110 m. horden en werd in de serie uitgeschakeld. Hordelopen was in die tijd in Nederland nog hordespringen. In 1912 was Wim van Gent Nederlands recordhouder met 17,2 sec. In 1917 verbeterde Oscar van Rappard dit record naar 17,1 sec., om in de jaren daarna met een steeds beter wordende techniek, het record in 1923 te brengen op 15,5 sec. Dat alles op grasbanen, met houten horden, die men maar 3 keer mocht doen wankelen, anders werd men gediskwalificeerd. In 1924 was Oscar weer van de partij op de Olympische Spelen. Hij kwam nu wel door de series, doch de finale haalde hij niet. In 1924 werd hij ook de eerste Nederlandse recordhouder op de 400 m. horden met 58,4 sec. Zijn atletiecarrière eindigde in 1925.

Oscar bleef zijn club VenL trouw en was in januari 1943 aanwezig op de lustrumbijeenkomst ter herdenking van het dertigjarig bestaan van VenL. Zijn afscheid uit de KNAU was minder glorieus. Hij werd in 1945 door het KNAU-bestuur geroyeerd, samen met twee andere ereleden van zijn vereniging, waarschijnlijk vanwege zijn lidmaatschap van de NSB.

Paul van Gool

De herder en

Soms kom je al googlelend wel eens iets aardigs tegen, zoals nu deze tekst over de herder:

Het komt niet zo vaak meer voor. Meestal moet je ervoor op vakantie naar het buitenland, maar zo heel af en toe zie je nog wel eens een herder met een kudde schapen.

·
Zo'n herder hoedt zijn kudde op een ver en verlaten veld als hij een peperdure Lamborghini LM002 Rambo Lambo ziet naderen. Een enorm snelle terreinauto, die veel zeer dure sportwagens gemakkelijk de baas is. (Wereldwijd slechts zo'n 300 van verkocht, de meeste aan rijke oliesjeiks.)

De bestuurder blijkt een man te zijn die gekleed is in een pak van Versace en schoenen van Gucci, een zonnebril van Ray Ban en die een stropdas van Yves Saint Laurent draagt. Bij de herder gekomen stopt hij en leunt uit het geopende raam. "Als ik jou precies vertel hoeveel schapen je hebt, krijg ik er dan eentje van je?" vraagt hij aan de herder.

Deze antwoordt: "Oké, die gok durf ik aan".

De yup trekt onmiddellijk zijn laptop van Dell op schoot en verbindt deze via bluetooth met zijn mobieltje van KPN. Hij maakt een gprs verbinding met internet, surft naar een website van NASA en selecteert een navigatiesysteem om zijn exacte positie te bepalen. Hij stuurt vervolgens de data naar een andere satelliet van NASA die het gehele gebied scant en hem een ultra scherpe foto stuurt. Daarna opent hij Adobe Photoshop, stuurt de foto naar een laboratorium in Hamburg dat hem na enkele seconden een e-mail stuurt op zijn Palm Pilot met de bevestiging dat de foto is bewerkt en opgeslagen. Via een ODBC connectie maakt hij verbinding met een MS-SQL database en in een spreadsheet van Excel met honderden ingewikkelde formules laadt hij alle data via de e-mail van zijn Blackberry. Vervolgens moet hij zowaar even wachten.

Na enige minuten genereert het programma een antwoord van 150 pagina's in kleur en de yup drukt deze af op zijn mini HP laserjet. De man bladert dit pakket snel door, komt bij de een na laatste pagina, kijkt dan de herder aan en zegt: "Je hebt precies 586 schapen bij je".

"Dat klopt", zegt de herder die met stijgende verbazing het hele proces heeft gadegeslagen.

De yup stapt uit de auto, zoekt een dier uit en leidt het zijn achterbak in.

Tijdens die laatste actie is de herder tot bezinning gekomen en zegt:

"Als ik jouw beroep raad, geef je dan mijn dier terug?"

De yup denkt een fractie van een seconde na. Dan komt vrijwel in een flits het antwoord:

"Akkoord, waarom ook niet? Jij nam een gok, dat durf ik ook".

De herder, meteen eroverheen: "Jij bent een manager".

"Ongelooflijk, hoe weet jij dat nou?"

"Dat is niet zo moeilijk. Je verschijnt terwijl niemand erom heeft gevraagd. Je stelt een vraag waarop niemand zit te wachten. Je wilt betaald worden voor een antwoord dat ik al weet. Bovendien begrijp je geen ene moer van mijn werk, *DUS GEEF MIJN HOND TERUG!*"

Wat een geluk dat atletenmanagers zonder uitzondering van die rustige, kundige, ervaren mensen zijn die op een vakantiepark twee zespersoons bungalows huren, waar zij zestien Noord Afrikanen gedurende een aantal maanden in huisvesten en vandaar uit twee keer per week met enkele oude Volkswagenbusjes naar kleine wegwedstrijdjes reizen. Vervolgens incasseren de atleten op het podium de enveloppen met prijzengeld na een paar rondjes hollen. (Als de manager succesvol heeft kunnen onderhandelen, zit er ook nog wat startgeld bij.).

Deze managers hebben mensenkennis, hart voor de sport en een enorm invoelingsvermogen voor wat een atleet allemaal bezig houdt en wat deze van een manager nodig heeft!

N.b.: Natuurlijk bestaan er ook atletenmanagers die écht goed werk afleveren!

Hugo Tijsmans

Elly van Hulst: EK Cross was een prachtige dag

"Het was zo'n leuke dag! Veel oude bekenden uit de internationale atletiek weer eens ontmoet. Atletes waar ik vroeger tegen liep, zag ik nu als ploegleidsters. Vooral de mensen van destijds als organisatoren van de Grand Prix van Oslo terug te zien. Prachtig". Aan het woord, Elly van Hulst (51 inmiddels), onze 65-voudige (!) Nederlandse indoor/outdoor/cross/wegkampioene, die al vele jaren woont in de Portugese Algarve, waar op 12 december jl de EK-Cross werd gehouden. Als het ware in haar "achtertuin", want de afstand Sao Bras de Alportel (waar Elly woont) en Albufeira (waar de cross plaatsvond) is te verwaarlozen.

Kippenrestaurant

Op de vraag of Elly, op welke wijze dan ook, bij de organisatie van dit EK betrokken was, zegt ze: *"Nee, helemaal niet. Ik heb er rustig rondgelopen. Ik heb nogal wat Nederlanders gesproken en met diverse atleten een informatief praatje gemaakt. O ja: daar stond ineens een groep van Frans Heffels voor m'n neus met zo'n 10-14 man. We regelden een huurbusje, ze maakten wat dagtochten en aten (ook heel gezellig) in het kippenrestaurant van Sao Bras de Alportel. Ik was zeer benieuwd naar de vrouwencross waarin Adriënne Herzog uitkwam, maar helaas, ze stapte al erg vroeg uit. Ze bezweek kennelijk onder de spanning, die de Spaanse dopingzaak met zich mee bracht".* (Herzog woonde ten tijde van het EK in Spanje, had een Spaanse coach en beiden werden ook door de Spaanse justitie ondervraagd, red.) In 2009 was Adriënne nog goed voor brons.

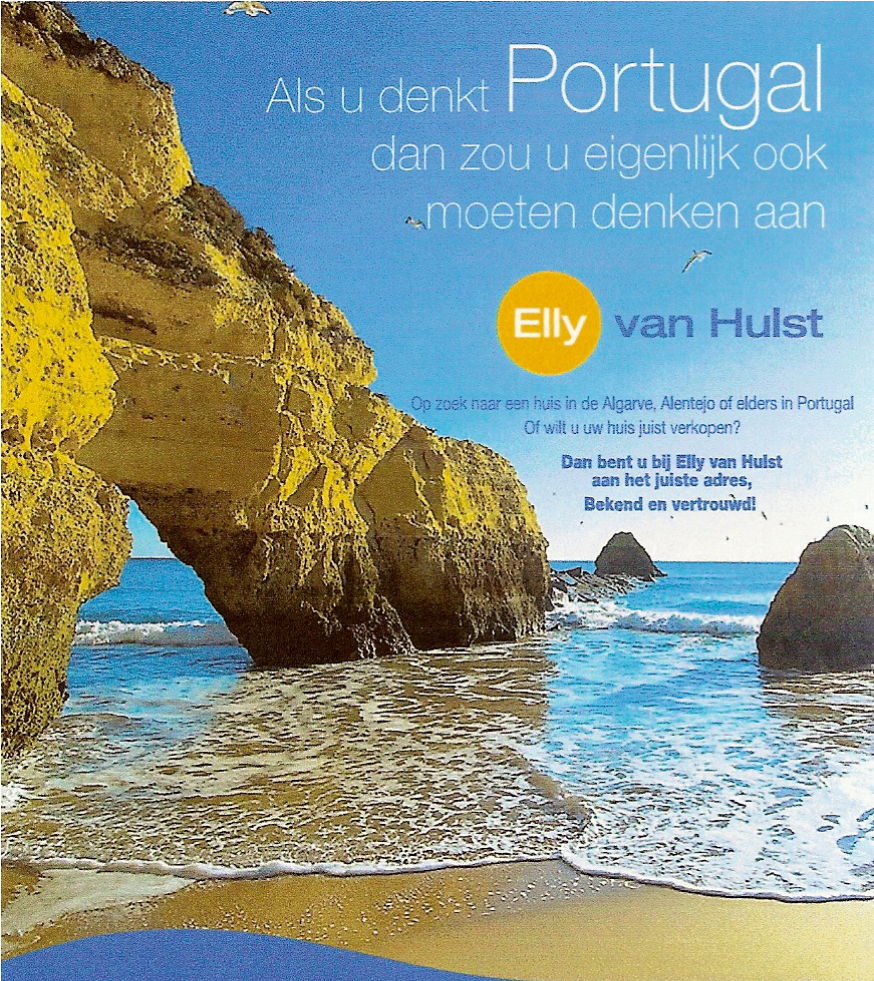
Mannen

Bij de mannen vocht Michel Butter zich als beste Nederlander van aanvankelijk plaats 50 naar een prima 16e plaats in dit Europese geweld van 74 lopers. De onderleiding van onze Bram Wassenaar trainende Khalid Choukoud werd 33e. Dit talent stelde alles in het werk om bij de top-10 te eindigen, maar dat redde hij dus helaas (nog) niet. In de categorie mannen onder de 23 liep Thomas Poesiat (evenals Choukoud van Haag Atletiek) een uitstekende wedstrijd. Hij begon wat "rustig", kon steeds verder naar voren oprukken, maar moest in de laatste ronde toch wat terrein prijsgeven. Zijn 17e plaats (van 102 deelnemers) biedt zeker mogelijkheden voor de toekomst.

Tenslotte

En Elly van Hulst ging tenslotte met een voldaan gevoel huiswaarts. *"Die oude internationals uit diverse landen na jaren weer eens terug te zien, vond ik geweldig. Het haalde weer vele herinneringen boven. Het was, wat mij betreft, een prachtige dag!"*

Joop Kant

Als u denkt Portugal
dan zou u eigenlijk ook
moeten denken aan

Elly van Hulst

Op zoek naar een huis in de Algarve, Alentejo of elders in Portugal
Of wilt u uw huis juist verkopen?

**Dan bent u bij Elly van Hulst
aan het juiste adres,
Bekend en vertrouwd!**

Elly van Hulst

www.property-runner.com • ellyvanhulst@mail.telepac.pt

Corotelo, Cerro do Botelho
8150-909 S. Bras de Alportel
Algarve / Portugal

Tel: [00351] 289 842 992

Fax: [00351] 289 842 986

- Erkende makelaar [Licença AMI 6392]
[APEMI 3076]
- Begeleiding in het Nederlands
- Bekend [inderdaad de vroegere atlete]
- Vertrouwd [Ridder in de orde van Oranje-Nassau]

De idealen van Donald Poetiray

Inleiding

Het is januari 2004, de nieuwjaarsreceptie van de KNAU. De bekers en andere onderscheidingen, waaronder de Albert Spree-beker, zijn zojuist uitgereikt en een Uniefunctionaris benadert mij met de vraag "Wie is Albert Spree? Gelukkig kan een aanwezig VenL-lid de vragensteller uit eigen ervaring informeren. De beker herdenkt de jonge Haagse sprinter Albert Spree, die in 1943 naar Engeland probeerde te vluchten, op zijn vlucht in Frankrijk werd gearresteerd en op 29 juli 1943 omkwam in concentratiekamp Ravensbrück. De beker is in 1951 door de Amsterdamse clubs ADA, AAC, AV'23 en Sagitta aangeboden aan de KNAU als wisselbeker voor de beste juniorenjaarprestatie. De beker is voor het laatst uitgereikt over het jaar 2005, waarna hij door de KNAU is "omgesmolten" tot de prestatieprijs "Talent van het jaar". Met deze actie is een van de laatste tastbare herinneringen aan het leed dat de Bezetting in atletiekkringen heeft veroorzaakt, verdwenen. Dat is jammer, omdat het verhaal achter de beker meer is dan het verhaal van een omgekomen atleet. Het is het verhaal van jongensdromen die uiteenspatten, een club die zwaar wordt getroffen door het verlies van diverse leden en de strijd om ideologieën en idealen, die in de Haagse atletiek diepe wonden heeft geslagen. Albert Spree vluchtte samen met zijn estafettemaatje Donald Poetiray. Donald overleefde zijn gevangenschap en dankzij getuigenissen van hem en zijn familie is ook zijn verhaal nu bekend. Een foto in De Vriendenband, gemaakt door Nico Lemmens op de NK van 1942, werd opgemerkt door Chris Poetiray, zoon van Donald. Chris zocht contact met de Vrienden, er ontstond informatie-uitwisseling, waarna dit verhaal is ontstaan.

VenL-junioren estafetteploeg

In het seizoen 1940 beschikte het Haagse VenL over enkele beloftevolle, snelle junioren. Tijdens de Haagse kampioenschappen op woensdagavond 3 juli versloegen deze de herenteams van VenL en Trekvogels en werden Haags kampioen. De krant Het Vaderland schreef op donderdag: "Het belangrijkste evenement van den avond was wel de 4 maal 100 meter estafette, welke werd gewonnen door de juniorenploeg van Vlug en Lenig, een viertal jeugdige sprinters, die den fraaijen tijd noteerden van 45,5 sec. Hiervan blonk vooral Poetiray uit, een sprinter waarvan men nog veel mag verwachten." De 4x100 m. jongensploeg werd dat jaar Nederlands kampioen en liep met 45,1 sec. een nationaal juniorenrecord. De ploeg bestond uit Donald Poetiray, Ronnie Koomen, Kees Verhulsdonk en Albert Spree. Deze laatste liep een nationaal

juniorerenrecord met 10,8 sec. en de VenL-junioren werden clubkampioen van Nederland. In 1941 werd Ronnie Koomen bij de junioren Nederlands kampioen 100 m. Op 7 juni 1942 waren Donald en Albert in Utrecht voor een wedstrijd van VenL met Hellas en Haarlem. Donald sprong 6.20 m. ver en Albert liep de 100 m. in 11,1 sec. In juli werd Albert in Eindhoven Nederlands seniorenkampioen op de 100 m. in 10,6 sec. en tweede op de 200 m. In de winter van 1943 deden Spree en Koomen mee aan de centrale training in het Olympisch Stadion. Daarna komen de namen van de jeugdige sprinters niet meer voor in de uitslagen, met uitzondering van die van Kees Verhulsdonk. In 1947 nam Kees ook nog deel aan de Intergeallieerde Militaire Kampioenschappen in Berlijn.

Den Haag, Laan van Poot 1942, clubkampioenschappen VenL (met hakenkruizen op de achtergrond!): Albert Spree wint de 100 m voor Hans Geul. Rechts van de belstandaard Donald Poetiray. Een jaar later is Geul geëxecuteerd, Spree overleden en zit Poetiray gevangen in Buchenwald. (foto J. Wolthers)

Van de Molukken naar Nederland

Donald Poetiray werd geboren op de Molukken op 21 juli 1922, uit Molukse ouders. Zijn vader was stoker op schepen van de Koninklijke Pakketvaart Maatschappij. In 1936 ging hij met pensioen en kwam het gezin naar Nederland. De bedoeling was voor een jaar, om in Den Haag een kosthuis te vinden voor de zonen Donald en Henk, zodat beiden hier naar de middelbare school konden gaan. Moeder Poetiray kon de jongens niet alleen achterlaten en de terugreis werd telkens uitgesteld. In 1940 zat Donald in het laatste jaar van de HBS en had maar één wens: naar de KMA en officier worden. Hij deed eindexamen met een meer dan gemiddelde cijferlijst, die nodig was om als niet-Nederlander, maar wel "gelijkgestelde", toegelaten te worden. De klap was daarom groot, toen de KMA door de bezetter werd gesloten. In die periode was hij naast atleet bij VenL ook een verdienstelijk ijshockeyspeler.

Bezet Nederland ontvlucht

In mei 2007 verscheen in de Groene Amsterdammer een interview met Ans Poetiray, zus van Donald. Dit interview gaat over haar broers Donald en Henk en over het verzet in Molukse kringen tijdens de Bezetting. Ans Poetiray over de periode na het eindexamen en de vlucht van haar broer:

"Hij (Donald) moest toch iets doen en omdat een aantal van zijn vrienden naar Wageningen ging, is hij ook naar de Landbouwhogeschool gegaan. Dat werd dus een fiasco, des te meer omdat het verzetsgevoel zich bij hem en zijn vrienden ging manifesteren. Toen kwam de loyaliteitsverklaring; ik ken niemand die deze verklaring heeft getekend; ze zijn allemaal ondergedoken.

Mijn jongste broer Henk werd op 19 maart 1942 achttien jaar. Een paar dagen later was hij verdwenen. Niemand wist iets, opeens kwam hij niet meer thuis. (Zij vertelt hoe hij in Zwitserland is terechtgekomen, in Italië is opgepakt en in het kamp Berlin-Schöneberg belandt, dat hij overleeft). Donald is een jaar na Henk verdwenen, ook hij heeft mijn ouders niet ingelicht. Ik voelde het wel aankomen, die jongens deden zo geheimzinnig onder elkaar, maar ik wist alleen niet wanneer hij zou gaan. Samen met Albert (Spree) is hij gevlucht, maar bij Compiègne in Noord-Frankrijk zijn ze onderschept. Misschien was het verraad. Donald is naar kamp Buchenwald overgebracht. Albert Spree kwam terecht in Ravensbrück, kreeg al snel een darminfectie, waaraan hij is overleden. Dat is een grote klap geweest voor Donald. Ook van hem kregen we teken van leven, via het Rode Kruis ontvingen we brieven. We mochten Donald zelfs pakketjes sturen. Hij was immers bruin, geen Nederlander, maar Nederlands onderdaan, dus op zich geen vijand van Duitsland. Donald is door de Amerikanen van generaal Patton bevrijd. De Amerikanen hebben legertrucks neergezet met de namen van de Europese landen er op. Zo is mijn broer teruggekeerd naar het bevrijde zuiden van het land. Tijdens de hongerwinter kwamen kennissen bij ons met het bericht dat zij op de radio hadden gehoord dat ene Donald Poetiray in Eindhoven in een ziekenhuis werd verzorgd."

Tot zover Ans Poetiray over de vlucht en terugkeer van haar broer.

Toch nog officier

Na zijn herstel van de kampontheringen, hij had er TBC opgelopen, meldde Donald zich aan als Oorlogsvrijwilliger. Na testen en keuring werd hij voor opleiding uitgezonden naar Engeland. Op de Royal Infantry OCTU (Officer Cadet Training Unit) volgde hij de opleiding voor reserveofficier. Na terugkeer kreeg hij weer last van TBC. Intussen waren de politionele acties in Indië begonnen, maar door zijn ziekte was hij niet onmiddellijk inzetbaar. Na zijn herstel werd hij ingedeeld bij de Palmboom Divisie. Hij vertrok met het SS Volendam, eind 1947, begin 1948, uit Rotterdam naar Indië. Tijdens de reis werd Donald beëdigd tot luitenant van de Koninklijke Landmacht. In Indië werd hij compagniescommandant bij het Bataljon Tjakra I. Na de soevereiniteits-overdracht kwam hij terecht bij de Nederlandse Militaire Missie in Indonesië. Dit was een groep Nederlandse militairen die, van 1950 tot 1953, Indonesië assisteerde bij de opbouw van de strijdkrachten. In 1950 vroeg Donald H.M. de Koningin om eervol ontslag en toestemming om over te gaan naar de TNI (de Indonesische krijgsmacht). Waarschijnlijk was dit een wens van beide partijen, zowel van de NMM als van Donald zelf.

Hij klom op tot de rang van luitenant-kolonel en bezette staffuncties in de Siliwangi

Divisie. Begin jaren '60 kreeg hij weer last van de TBC. Het werd voor hem steeds moeilijker goed te functioneren. In 1970 kon hij het leger verlaten met een pensioen van, omgerekend, ca. 200 gulden per maand. Hij keerde terug naar Nederland, ging wonen in Den Haag, werd afgekeurd voor civiele betrekkingen en kreeg een uitkering van de Stichting 1940/'45. Samen met zijn vrouw bezocht hij enige reünies van oud VenL-atleten. Ook was hij bij de begrafenis van zijn oude VenL-maat Ronnie Koomen.

In Den Haag is hij overleden op 3 oktober 2005. Op de begrafenis heeft brigade-generaal b.d. en historicus dr. Ben Bouman, die in de winter van 1989 veel met Donald had gesproken, het woord gevoerd.

Donald Poetiray op latere leeftijd *(foto verkregen via Chris Poetiray)*

Epiloog

Donald Poetiray's atletiecarrière is kort geweest en speelde zich af in het Haagse. Onder de Haagse Vrienden hebben nog enkelen hem gekend, waaronder Frans van Erp. Toen ik deze over Donald aansprak, kwam een verrassend antwoord. "Jazeker, als atleet eigenlijk niet zo goed, daarvoor was ik nog te jong, maar beroepsmatig en later via het ijshockey heb ik diverse malen contact met hem gehad. De eerste keer was begin jaren '50, toen ik deel uitmaakte van de Nederlandse Militaire Missie in Indonesië. Daar was Donald een van de Indonesische officieren waarmee wij contact hadden. Jaren later in Nederland ontmoette ik hem, toen ik voorzitter was van de ijshockeybond. Zijn zoon was een goede juniorspeler en Donald zocht contact met mij om zijn naturalisatie vlotjes te laten verlopen, zodat hij voor het Nederlandse team kon uitkomen".

Nadat ik Chris, de zoon van Donald, had verteld van mijn gesprek met Frans, schreef Chris mij: "Ik ken de heer Van Erp nog wel. Mijn vader en hij hebben toen inderdaad, zo rond 1987/1988, heel wat werk verricht om mij zo snel mogelijk genaturaliseerd te krijgen. Het jaar daarop werd ik namelijk C-junior en elk toernooi dat ik dan voor Jong Oranje zou spelen werd officieel onder de vlag van de Internationale IJshockey Federatie georganiseerd en dus moest ik voor die tijd een Nederlands paspoort hebben. In maart 1989 had ik als B-junior een trainingsstage in Geleen, alvorens wij met Jong Oranje af zouden reizen naar Val Gardena, om daar deel te nemen aan de EK voor B-landen.

De heer Van Erp heeft daar onze ploeg nog toegesproken over discipline en prestatiegericht spelen. Ik kan mij nog goed heugen, dat hij mij na afloop van de training apart vroeg en mij vertelde, dat dit was waarvoor mijn vader al die moeite had genomen! Voor mij een mooie herinnering als ik er aan terugdenk."

Paul van Gool

In iedereen schuilt een atleet

www.atletiekunie.nl

Atletiekunie

Op zoek naar...

Foto's geïdentificeerd

Naarmate wij, hetzij als Vrienden van de K.N.A.U., hetzij als Stichting Atletiekerfgoed, er steeds beter in slagen om puzzels op het gebied van het vinden van namen bij portretten van tot dan onbekende atleten op te lossen, komen er steeds regelmatig van dergelijke verzoeken bij ons binnen. Vooral het ANP is de laatste tijd druk bezig om de hiaten in het eigen historische archief te dichten en, voor zover het foto's van atleten betreft waarvan men de namen niet kent, heeft men ons inmiddels weten te vinden.

Zo kwam er eind vorig jaar via Chris Konings een negental foto's van voor het ANP onbekende atleten op ons af met de vraag, of wij die weer even wilden 'identificeren'. Dat leverde een heel gezoek op, waarbij onze secretaris Kees de Kort als spin in het web fungeerde. Via de e-mailadressen werden door hem vele Vrienden bij het identificatieproces betrokken en dat leverde tenslotte een fraai resultaat op: alle negen onbekende atleten werden geïdentificeerd. Zonder slag of stoot ging dat niet, maar het opvallende was dat een suggestie van de één vervolgens weer een reactie bij een ander opleverde, waardoor uiteindelijk alle deeltjes van de ingewikkelde puzzel in elkaar vielen en het probleem werd opgelost. Hierdoor kon onze vice-voorzitter weer een goede beurt maken bij het ANP. Chris is echter bescheiden van aard en wil daarom uitdrukkelijk alle Vrienden die deelnamen aan het zoekproces, in de eer betrekken. Dat waren dan achtereenvolgens (in willekeurige volgorde): Ella Hoogendoorn-Deurlo, Jaap Noordenbos, Freek Stam, Esther Goedhart-Schot, Niek de Groot, Marti ten Kate, Bert Krijnen, Leo van der Veer, Willem Berkhout en Carla Admiraal-Luyer, terwijl uw redacteur zelf ook nog een (bescheiden) duit in het zakje heeft gedaan.

Het boekje van tante Tollien

Hans IJsselstein Mulder, voorzitter van de Stichting Pers & Prent, benaderde de Stichting Atletiekerfgoed over het volgende: *In de jaren tachtig ontdekte ik bij De Slegte een boekje over Nederlandse atletiek, waarin mijn tante Tollien Schuurman, deelneemster aan de OS 1932 in Los Angeles, meerdere keren genoemd en afgebeeld werd. Het boekje was voor 1940 uitgegeven, ongeveer A-5 formaat en maakte naar ik mij herinner deel uit van een serie over sport. Ik heb dat boekje aan haar gegeven. Waar het na haar dood gebleven is, weet ik niet. Ik zou het graag opnieuw in mijn bezit hebben, maar mis voldoende gegevens om bij antiquariaten navraag te doen. Weet u misschien om welk boekje het ging: schrijver, uitgever?*

Hoewel Chris Konings en Paul van Gool inmiddels driftig aan het zoeken zijn geslagen, was hier bij het samenstellen van dit nummer nog niets uit voortgekomen. Intussen hebben zij Hans IJsselstein Mulder toegezegd, dat ook de Vrienden van de K.N.A.U. bij de zoektocht zullen worden betrokken.

Hierbij dus de vraag: kan iemand informatie verstrekken over genoemd boekje? Zo ja, meldt dit s.v.p. aan Chris Konings of Paul van Gool.

Waar is Rob Heemskerk?

Een zoektocht van een andere orde is die naar de huidige verblijfplaats van de vroegere sprintkampioen Rob Heemskerk. Kees Sluys, auteur van het enkele jaren geleden verschenen boek *Snel, Hoog, Ver – Geschiedenis van de tienkamp*, werkt momenteel aan een boek over de geschiedenis van de sprint, dat in mei 2012 moet verschijnen. Onlangs zond Sluys een email naar het bondsbureau, waarin hij meldde dat hij graag in contact wilde komen met Wil Westphal en Rob Heemskerk en daarom vroeg hij van beide de (email)adres- en telefoongegevens. Die van Westphal waren snel gevonden, maar van Rob Heemskerk ontbrak op het bondsbureau elk spoor. En dus kwam vervolgens ook die vraag bij Chris Konings terecht. Een eerste zoekactie leverde niets op, zodat naderhand werd besloten om een oproep in De Vriendenband te plaatsen. Wie o wie weet iets af van de huidige verblijfplaats van Rob Heemskerk, of beschikt over diens telefoonnummer of emailadres? Ieder die hierover iets zinnigs meent te kunnen melden, gelieve dit te doen bij Chris Konings.

Piet Wijker

Rob Heemskerk (links) en Jaap Smit, gefotografeerd op 18 juli 1965 in Groningen, nadat zij in de interland tegen Zwitserland één en twee waren geworden op de 200 m.

(foto beschikbaar gesteld door Paul van Gool)

Reactie op ‘Kop van Jut(te)’

Naar aanleiding van de memoires van oud KNAU-voorzitter Frans Jutte schreef Piet Wijker in de vorige Vriendenband een verhaal met als titel de ‘Kop van Jut(te)’.

Als zoon van..., maar nog meer als ex-atleet schrijf ik deze reactie.

Laat ik eerst beginnen met een eigen anekdote over wat zich in privé afspeelde in 1969.

In dat jaar volgde ik een studie in Engeland. Daar had ik de vrijheid geproefd, de Rolling Stones meegemaakt en diverse malen de hippe buurten van Londen bezocht. Ik kwam terug met lang haar en een baard. Mijn vader schrok zich rot. Hij dacht dat ik Provo geworden was. Wij zouden die avond naar een kerstbijeenkomst gaan, maar mijn vader was ervan overtuigd, dat ik met mijn nieuwe uiterlijk zo niet kon verschijnen. Na bemiddeling en wat gesus van mijn moeder bereikten wij een compromis: ik scheerde mijn baard af (was ik eigenlijk toch al van plan, want het kriebelde erg), maar liet mijn haar zoals het was.

Dit sluit dus geheel aan op wat Piet schreef over het feit, dat mijn vader best moeite had met de ontwikkelingen die zich in die jaren afspeelden. Piet maakte daarin een vergelijk met de jaren dertig, toen mijn vader zich inzette voor de damesatletiek. Maar daar zaten wel 33 jaren en een oorlog tussen. Dus we spreken in de jaren zestig, zeventig wel over een geheel andere tijd, met niet vergelijkbare ontwikkelingen.

Mijn vader was een charismatische man met veel charme en een gezonde dosis humor. Hij was daarnaast een gedreven, goede bestuurder, een uitstekende spreker en altijd bereid compromissen te sluiten. Zijn hele instelling straalde positivisme uit. Met zijn donderspeeches gebruikte hij altijd motiverende en stimulerende woorden. En zo schreef hij ook.

Maar aan mensen die aan de kant stonden en op een gemakkelijke manier hun kritiek uitten, had hij een broertje dood. Hij verwachtte van mensen een positieve bijdrage.

Botsingen met journalisten zijn er natuurlijk altijd geweest. Journalisten kunnen schrijven wat zij willen en zijn kritisch. Soms is die kritiek terecht, maar dikwijls ook onterecht, meestal door gebrek aan de juiste informatie en gebaseerd op andere veronderstellingen.

Het verhaal van het atletiekpaspoort kende ik niet. Het zal ongetwijfeld een goed bedoeld, niet goed uitgewerkt idee zijn geweest. Mijn vader zal het wel hebben

opgenomen voor de uitvindes ervan. Volgens Piet tilde Piet Olofsen er zwaar aan. Hij voelde zich zelfs 'vernederd'. Ik vraag mij af, hoe andere topatleten op het systeem van dit symbolische paspoort reageerden. Persoonlijk zou ik gereageerd hebben als 'ach wat, het gaat om de positieve intentie, toch?'

Piet schreef over emoties van de atleet. Niets was meer bekend in ons gezin. Wij leefden als het ware voor de atletiek. Mijn moeder is voor de oorlog, toen de damesatletiek nog in zijn kinderschoenen stond, jarenlang kampioen verspringen geweest. Mijn broer is actief atleet geweest, was o.a. voorzitter van V&L/TC en als jurist voorzitter van de reglementencommissie van de KNAU. Toen ik 2 jaar was, liep ik al samen met mijn vader op het atletiekterrein, terwijl hij met een kruiwagen kogels en discussen rond sjouwde. In de zestiger en zeventiger jaren was ik volop actief als hordeloper, met als hoogtepunt het jeugdkampioenschap 110m horden in 1966. Zou mijn vader de emoties van een atleet dan niet kennen en begrijpen?

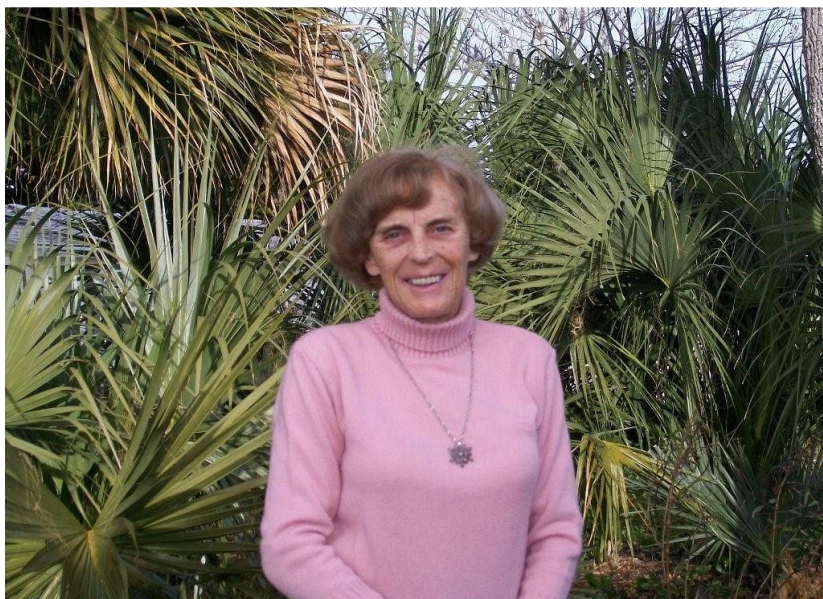

Frans Jutte achter de kruiwagen, ditmaal gevuld met medicinballen.
(foto beschikbaar gesteld door Paul van Gool)

Atletiek is een individuele sport. Dat weten wij allemaal en dat merk je ook altijd weer. Ik heb ook, als vrijwilliger, in besturen gezeten, maar dan op verenigingsniveau bij AVR (Rotterdam Atletiek) en AV Gouda. Natuurlijk worden er fouten gemaakt en conflicten zijn er altijd. En ook altijd zijn er dan weer mensen die conflicten bij kunnen leggen, over de horizon heen kijken en voor het goede doel gaan: namelijk het bevorderen van onze geliefde sport en het ondersteunen van onze atleten.

Frank Jutte

Wat goed is komt soms razendsnel

Tilly van der Zwaard in de palmentuin van haar huis in Edgewater, Florida.

(foto Tilly van der Zwaard)

Infobox

<i>Naam:</i>	Mathilda Catrina (Tilly) van der Zwaard
<i>Geboren:</i>	18 januari 1938 te Leiden
<i>Discipline:</i>	sprint, middellange afstand
<i>Titels:</i>	Ned. kampioene 200m 1962, 1963; 400 m 1962 t/m 1964; 500 m indoor 1970; 800 m indoor 1970
<i>Deelnemer OS:</i>	1964, 1968
<i>Deelnemer EK:</i>	1962 (brons op 400 m)
<i>Records:</i>	Wereldrecordhoudster 3 x 800 m 1968-1969 Ned. recordhoudster 400 m 1962-1968, 500 m ind. 1970-1981; clubteams: 4 x 100 m 1961-1968, 3 x 400 m 1968-1969, 4 x 400 m 1969-1970, 3 x 800 m 1967-1969
<i>PR's:</i>	100 m: 12,1 s; 200 m: 23,9 s; 400 m: 53,2 s; 440 yd: 54,3 s; 500 m indoor: 1.13,9; 800 m: 2.04,4

In het blad *Runner's World* vertelden vorige maand zestien Nederlandse en Belgische oud-topatleten, hoe zij hun atletiekcarrière anders hadden ingericht, als ze bij het begin ervan de kennis hadden gehad van nu. Er zat ook een vijftal Vrienden tussen, wier overwegingen we hier beknopt weergeven.

Toppers van toen met kennis van nu

Ellen van Langen zou minder ongeduldig zijn geweest, beter naar haar lichaam hebben geluisterd en eerder naar alternatieve trainingsvormen hebben gezocht, teneinde opkomende kwetsuren te ontlasten, want ze had graag meer medailles gewonnen. Elly van Hulst zou minder vaak langs drukke verkeersaders met een hoge graad van luchtverontreiniging hebben getraind, meer in bosrijke omgevingen of langs de kust. Hiermee had ze haar later opgelopen inspanningsastma kunnen voorkomen. Marti ten Kate vond, dat hij minder op diverse paarden had moeten wedden, vaker de 10.000 m voorrang had moeten geven en meer aan zijn snelheid had moeten doen, in plaats van zich vooral te richten op de duurtraining voor de marathon. Simon Vroemen zou, met een beter scoutingsysteem, eerder naar de steeplechase zijn overgestapt en Gerard Nijboer had, als hij het over mocht doen, helemaal niet voor de atletiek gekozen, maar was wielrenner geworden, waarvoor hij zich qua lichaamsbouw veel beter geschikt achtte.

Voor twintigste geen rijbewijs

Er zijn waarschijnlijk nog veel meer Vrienden, die nu wel weten wat ze vroeger anders zouden hebben gedaan. Neem Tilly van der Zwaard: "Ik had veel eerder moeten beginnen. Ik werkte heel hard in de zaak van mijn vader, maar had geen rijbewijs. Voordat ik twintig was, mocht ik dat van hem niet halen. Dus ik had geen auto om ergens heen te gaan. Toen ik op mijn twintigste eindelijk mijn rijbewijs kreeg, ging er een wereld voor me open. Maar ja, dat was vroeger die ouderwetse manier van opvoeden, hè!"

Tussen haakjes: praten met Tilly is voor uw redacteur om twee redenen bijzonder. Ten eerste woont zij al sinds 1979 in Florida, ten tweede was zij de allereerste atlete die hij interviewde na zijn aanstelling als AW-medewerker, 41 jaar geleden. Het gesprek heeft dan ook iets van een minireünie.

Goed, ter zake. Nu de wereld voor de Aalsmeerse eenmaal was opengegaan, wilde ze wat aan sport gaan doen. "Toen hoorde ik, dat er in Aalsmeer aan handbaltraining werd gedaan. Ik dacht: dat is wel wat ik zou willen. Maar toen ze daar aan het trainen waren voor handbal, was er ook een club (Aalsmeer – PW) aan het atletiektrainen. Nou, ik heb nooit meer een bal gezien. Dát is wat ik wilde. D'r waren daar alleen maar jongens en mannen, dus ik zeg: 'kan ik meedoen?' 'Probeer het maar', zeiden zij. Zo ben ik met atletiek begonnen. Ik was toen 21." We hebben het over het jaar 1959.

Binnen twee jaar bij de snelsten

Een jaar later behoort Tilly al tot de snelste Nederlandse sprintsters en in 1961 verovert zij, inmiddels overgestapt naar Sagitta, haar eerste medailles op het NK, is bovendien betrokken bij een recordverbetering, op de 4 x 100 m voor clubteams. Helemaal aan het eind van dat seizoen loopt zij haar allereerste 400 m, in 56,8 sec., op een door de regen zware baan. Alleen Gerda Kraan was dat jaar sneller geweest.

Enige medaille ooit op 400 m

Daarna gaat alles razendsnel. Want weer een jaar later komen Tilly van der Zwaard - die eerder dat jaar haar eerste twee Nederlandse titels had veroverd - en Gerda Kraan van de Europese kampioenschappen in Nederland terug als gevierde atletes. Terwijl Gerda in Belgrado op de 800 m kampioene wordt, verovert Tilly namelijk brons op de 400 m, in 54,4 sec., een Nederlands record. Nu, bijna een halve eeuw later, is die medaille nog altijd het enige eremetaal, dat ooit door een Nederlandse atlete op deze afstand op een groot kampioenschapstoernooi is gewonnen, jeugdkampioenschappen inbegrepen.

In Aalsmeer zijn ze bijzonder opgetogen over de EK-prestatie van hun plaatsgenote. "We stonden in een open auto en zijn door het hele Aalsmeerse dorp gegaan. Iedereen gaf bloemen en... nou, het was fantastisch. Ik was net de koningin!" Tilly van der Zwaard herinnert het zich als de dag van gister. Het is voor haar de aardigste herinnering van haar hele atletiekloopbaan, hoewel ze ook best trots is op haar olympische finaleplaats, twee jaar later: "Toen was ik dus de zesde van de wereld!" Het certificaat dat zij in Tokio kreeg uitgereikt (Tilly: "Van de hele Nederlandse ploeg was ik de enige") pronkt, netjes ingelijst, aan de wand in haar huiskamer in Edgewater.

Achterstand in recordtijd ingelopen

Van 1962 tot en met 1964 was Tilly van der Zwaard een vaste waarde binnen de Nederlandse atletiek. Waar in die tijd de ultieme buitenlandervaring van de gemiddelde Nederlander bestond uit een kampeervakantie in de Belgische Ardennen, of een vliegvakantie naar Majorca, vloog Tilly de halve wereld rond. Ze liep onder meer wedstrijden in Weimar, Praag, Moskou, Londen en Toronto en nam deel aan de Highland Games in Edinburgh. De Aalsmeerse had in vijf jaar tijd via de atletiek de in haar jeugd opgelopen achterstand meer dan ingelopen.

Een maand na Tokio trouwde Tilly met Ger van der Made, waarna '65 en '66 in het teken stonden van de gezinsopbouw, met als hoogtepunt de geboorte van dochter Eveline in 1966. Een jaar later vierde Tilly echter haar comeback. In 1968 mondde dit uit in PR-prestaties op de 200, 400 en 800 meter, een nationaal estafetterecord en zelfs een wereldrecord op de 3 x 800 meter, samen met Ilja Keizer en Mia Gommers.

Klap

Terecht reisde zij dus met hoge verwachtingen af naar de Olympische Spelen in Mexico, waar ze zou deelnemen aan de 400 en 800 meter. Hoe goed ze op dat moment in vorm was, moge blijken uit de twee persoonlijke records die ze in Mexico vestigde tijdens enkele voorwedstrijden: 23,9 op de 200 en 53,2 op de 400 meter. Tegelijk deden die haar de das om. Tilly: "Ik weet nog goed dat ik daar na afloop op een bus moest wachten, die ons naar het olympisch dorp terugbracht. Toen heb ik een vreselijke kou gevat. Dat was niet leuk. Al mijn harde werken was voor niks geweest." Deelname aan de 400 meter was vervolgens uitgesloten; haar 800 meterserie liep ze nog wel, maar het haalde weinig uit. "Ik was natuurlijk helemaal mijn conditie kwijt. Ja, dat was jammer, hoor."

De klap van Mexico dreunde lang na. In 1969 nam Tilly aan geen enkel individueel kampioenschap deel, al bleef ze snelle tijden lopen. Pas aan het eind van dat jaar herwon ze haar strijdlust en zegevierde ze in korte tijd in niet minder dan negen veldlopen, gevolgd door een prima indoorseizoen met onder meer twee zwaar bevochten nationale titels en een Nederlands record. Haar laatste, want daarna overkwam haar veel blessure-ellende en ging de rest van 1970 verloren. En ook in de jaren erna liet ze vrijwel niets van zich horen. Het kostte haar fysiek en psychisch moeite om haar carrière weer opnieuw op de rit te zetten. Pas in 1973 was ze weer helemaal terug, als lid van PAC, met goede tijden als vanouds.

The Sunshine State

Daarna was de koek op en begon een ander leven, resulterend in emigratie naar Florida. Tilly: "Eigenlijk gingen we er heen voor het mooie weer. We waren er een paar keer op vakantie geweest en toen we vonden we het er zó heerlijk." Toen Tilly's echtgenoot een zaak kon overnemen, werd de stap gewaagd. Zijzelf kon er een administratieve baan krijgen. "De computer was toen nog erg nieuw, maar daar hadden we er al een. Ik heb het er goed op geleerd." Tot 1986 bleef ze er werken, daarna liep haar huwelijk op de klippen. In 1988 ging Tilly op zichzelf wonen en dat is sindsdien zo gebleven. Gelukkig woont haar dochter vlakbij en is ze gek op haar kleindochter van bijna vijf. Nog dagelijks geniet ze van het weer in 'The Sunshine State', al zijn de tornado's soms nare spelbrekers. Tilly: "O mijn god, wat hebben wij in 2005 en 2006 een hurricanes gehad! Wel acht in twee jaar! Dat is een angstige business, hoor. Maar we hebben het overleefd." Veel tijd besteedt ze tegenwoordig aan haar huis, tuin en drie poezen. Bovendien tennist ze meerdere keren per week en beheert ze de door haarzelf ontworpen website van de tennisclub. Contact met Nederland onderhoudt ze via de PC en nu ook via haar lidmaatschap van de Vrienden. Drang om terug te keren heeft ze echter totaal niet. "Nee hoor, ik blijf lekker hier."

Piet Wijker

Atletiekerfgoed heeft eigen depotkamer

Nu de Stichting Atletiekerfgoed precies 1 jaar bestaat, mogen we constateren dat er al aardig wat tot stand is gekomen. We hebben in het bondsbureau van de Atletiekunie een mooie eigen kamer, waarin veel belangrijke boeken en ander naslagwerk een plaats hebben gevonden. Alles zit achter slot en grendel, maar het is toch ook heel toegankelijk, als je de weg naar de sleutels weet te vinden.

Net als elk museum of oudheidskamer hebben we ook veel materiaal in depot staan. Binnenkomend materiaal gaat eerst naar dit depot. Daar wordt na bestudering besloten, of het naar de bibliotheek gaat of in depot blijft.

We hadden tot voor kort een deel van een kamer in gebruik in de semipermanente behuizing (zogenaamde portacabins) bij het Taekwondokantoorgebouw op Papendal.

Alle portacabins zijn verhuisd en ze staan nu vlak bij de “Villa Mila”, waarin ook de technische dienst van NOC*NSF is gehuisvest.

Begin december kregen we groen licht op ons verzoek om een kamer voor Erfgoed alleen te mogen hebben. Onmiddellijk besloot voorzitter Paul van Gool tot de aanschaf van 3 gebruikte stalen archiefkasten. Van NOC*NSF kregen we nog 3 kasten cadeau. Zelf hadden we 4 hangmapkasten voor het fotomateriaal. Daar moeten we het mee doen.

Dit alles moest in een kamer van 4 meter 10 bij 2 meter 70 worden geperst. Het inrichten hebben we maar niet aan Jan des Bouvrie overgelaten (grapje). Nee, beste vrienden, wij konden een beroep doen op Marius. U weet wel, supersnel over de horden, maar ook snel met potlood, liniaal en tekenpapier. Kortom het “Technisch Bureau Marius Bos” heeft ter plekke de indelingstekening gemaakt en er voor gezorgd, dat alle 10 kasten een plaats kregen in deze kamer. Het mooiste is nog dat alle deuren open kunnen!

Na veel passen en meten konden alle stalen kasten hun plaatsje krijgen in het nieuwe onderkomen. *(foto Marius Bos)*

We hebben met zijn drieën alles ouderwets gesopt en alle kasten op hun plaatsen gezet. Het kort geleden verkregen enorme archief van Jan Potma heeft hier al een plaatsje gekregen.

Nog deze maand zal alles gerubriceerd en omschreven worden.

De foto, gemaakt door Marius Bos, laat zien hoe netjes de Stichting er nu bij zit. Met dank aan de Atletiekunie.

Chris Konings

Dat er dringend behoefte was aan extra archiefruimte, moge onder meer blijken uit deze foto van een van de bestaande vitrinekasten op het bondsbureau.

(foto Paul van Gool)

Herinneringen aan het Supertrio van Ahoy

Het verscheiden van Peter Post, op 14 januari jl., één dag voor het 40-jarig bestaan van Sportpaleis Ahoy, riep herinneringen op aan mijn eigen ontmoetingen met de 'Keizer van de Zesdaagsen' en de ooit zo prachtige wielervedbaan van Ahoy, waar onze wegen elkaar voor het eerst kruisten. En aan twee andere groten uit de sport, die, ofschoon in menig opzicht elkaars tegenpolen, misschien wel door de constructieve wrijving die hun samenwerking opleverde, Ahoy in de jaren zeventig faam wisten te bezorgen – Harry Hofmeester, algemeen directeur van Ahoy, ons ontvallen in oktober 2009, en *directeur sportif* Charles Ruys (1918-1986).

Die ontmoeting met Post had plaats eind mei 1972 en vond haar oorsprong in de fascinatie die ik voor de Rotterdamse sporttempel had opgevat, toen Harry Hofmeester in een Unieraadsvergadering (het zal in 1968 of 1969 zijn geweest) melding maakte van de mogelijkheden die de nieuwe aanwinst van de Maasstad – behalve over een sportarena immers ook beschikkend over een enorme tentoonstellingshal – voor de organisatie van tal van evenementen zou bieden.

De gelegenheid om die fascinatie om te zetten in daden, diende zich aan toen Nationale-Nederlanden in het voorjaar van 1972 besloot aan haar omvangrijke publiciteitsprogramma de sportsponsoring toe te voegen. Veelzeggender dan alleen een persbericht, overwoog ik, zou een sportfeest zijn om die verlovings tussen de nieuwbakken sponsor en de sport wereldkundig te maken. Ik maakte een afspraak met Harry, en hij introduceerde mij bij Charles Ruys, in mijn herinnering de enige keer dat ik beide heren samen heb gezien, want stijf gearmd door één deur konden zij, naar mij spoedig duidelijk werd, niet. Hun posities en verantwoordelijkheden waren dan ook zeer verschillend. Harry vocht gedurende zijn hele ambtsperiode bij Ahoy (1969-1975), en trouwens ook daarna nog, een vaak verbeterde strijd uit met de gemeentelijke bureaucratie; Charles, globetrotter, levensgenieter en gewezen sportjournalist met ook een aantal sportboeken op zijn naam, was een geboren improvisator, die zijn uitgebreide netwerk, vooral in de wielervedwereld, maar hoefde aan te boren om het neusje van de zalm aan de start te krijgen. Hij deed de Rotterdamse Zesdaagse herleven, die een grote trekpleister werd voor een breed publiek, en in de sponsorboxen op het middenterrein Rotterdamse ondernemers gelegenheid bood hun gasten een plezierige avond te bezorgen.

Dat sportfestival, eind mei '72, waarbij verdeeld over twee dagen een zestal sporten te bewonderen waren – een logistiek en organisatorisch huzarenstukje – trok ook de aandacht van Gazelle-directeur Wim Breukink, die een goede ambiance zocht voor een waardig afscheid van Peter Post uit de actieve wielervedsport. Het contact was snel gelegd, en zo sloot de Keizer van de Zesdaagsen zijn carrière af waar het behoorde –

op Nederlands mooiste wielersbaan ten overstaan van een sportminnend publiek. Maar ook onder de bewonderende blikken van toptennissers, -zaalvoetballers, -basketballers en -atletes (Ria Ahlers, Annemieke Bouma en Mieke van Doorn, die een demonstratie hoogspringen verzorgden).

Wat Nationale-Nederlanden eraan overhield – naast een negatief exploitatiesaldo van het met 3000 bezoekers helaas teleurstellend bezochte evenement – was de perceptie bij de media van een serieuze sportsponsor, en tijdens Zesdaagsen die, nu onder leiding van Peter Post, in de jaren daarna zouden volgen, een prominente plaats op het middenterrein. Om van daaruit te genieten van misschien wel het meest spectaculaire onderdeel van een Zesdaagse, de afvalwedstrijd – een attractie die mijns inziens eens navolging verdient bij indooratletiek. Kenmerkend voor Peter Post, zoals ook in talrijke necrologieën naar voren kwam, was zijn *gentlemanlike* optreden bij voorbereiding en organisatie. Waar een telefoontje had volstaan om Nationale-Nederlanden jaarlijks tot sponsoring van die gewilde race te bewegen, maakte hij telkens, even gesoigneerd als tijdens zijn wielersbaan, zijn opwachting bij de sponsor. Om na een kopje koffie en een praatje, waarbij nogal eens een anekdote uit de wielersport over tafel ging, met de beoogde toezegging te vertrekken.

Graag had ik met Harry Hofmeester op een van de reünies van de Vrienden de herinneringen aan die glansperiode van Ahoy nog eens opgehaald. Maar het eerste, wat langere, gesprek dat wij voerden, had een ander thema. Dat was in 2006 op de Zaanse Schans, waar Harry, kort na het overlijden van zijn echtgenote eerder dat jaar, nog te zeer aangeslagen was om het gesprek over een andere boeg te gooien. Een jaar later, in de Euroborg, kon hij dat wel, maar kreeg ik in een aanloop, polsstokhoogspringers eigen, eerst enkele vroegere hoofdstukken uit zijn levensverhaal te horen, en waren we, toen ik hem 's avonds op zijn logeeraadres in de Groningse binnenstad afzette, nog altijd niet in de jaren '70 aanbeland.

Tja, en nu kan het niet meer, en zal ik voor mijn herinneringen – aan dat Sportfestival, de Zesdaagsen, turngala's, tennistoernooien, Kerstcircussen – een bijzonder succesvol initiatief van Harry – en beurzen, die ik destijds in Ahoy bezocht, geheel op eigen kompas moeten varen.

Hans Douwes

START TO RUN!

VGZ sponsort een gezonde beweging

Zorgverzekeraar VGZ heeft alle aandacht voor uw gezondheid. We zorgen niet alleen dat zieke mensen weer gezond worden, maar we helpen u ook gezond te blijven. Lichaamsbeweging is daarbij cruciaal. De Atletiekunie doet er veel aan om Nederland in beweging te krijgen. En daarom trekken VGZ en de Atletiekunie samen op.

Als 'running mate' en als enthousiaste partner wil VGZ samen met de Atletiekunie Nederland aan het lopen krijgen. Ren, jog of wandel. Het maakt niet uit hoe u loopt, als u maar regelmatig beweegt. Want dat past bij een fitter en gezonder leven.

Wilt u meer weten over VGZ en haar initiatieven samen met de Atletiekunie, ga dan naar www.vgz.nl of www.atletiekunie.nl

Zorgverzekeraar

Alle aandacht

Met sport kanker te lijf

Als je lid bent van de Vrienden, loop je een dikke kans om ouder te worden dan tachtig, als je het al niet bent. Ga maar na. De leden en donateurs die ons de afgelopen twee jaar ontvielen, waren in 2009 gemiddeld 82 en in 2010 gemiddeld 81 jaar oud.

Nu weet ik wel dat je moet uitkijken met gemiddelden. Je kunt nog altijd verdrinken in een rivier die gemiddeld een halve meter diep is, als je de pech hebt om erin te stappen precies op het punt, waar de bodem zich twee meter onder het wateroppervlak bevindt. Ik bedoel maar.

Onverwoestbaar

Toch is het opvallend hoe oud de leden van de Vrienden over het algemeen worden. Ons lid Mien Schopman-Klaver hoopt één dezer dagen zelfs haar 100-ste verjaardag te vieren! Ik heb me vaak afgevraagd, of dat nu het gevolg is van het vele gesport in vroeger jaren (er zijn er zelfs die er nooit mee ophouden, hè Corrie?), of dat het feit dat men in de atletiek tot het hoogste niveau wist door te dringen, tevens wijst op een zeer sterk gestel, dat zich in later jaren onder meer uit in het bereiken van een hoge leeftijd.

Sommigen worden droevig van dat al maar ouder worden. Daar word je in een vereniging als de onze nu eenmaal regelmatig mee geconfronteerd. Toch is het onzin om je kop in het zand te steken: het leven is eindig en ook al bereik je nog zo'n gezegende leeftijd, op zeker moment is het onafwendbaar einde oefening. Het heeft dus geen zin om je ogen hiervoor te sluiten. Het zou je zelfs bij tijd en wijle tot nadenken moeten stemmen.

Memento Mori

Deze overweging doet mij denken aan een boek van de hand van de Britse schrijfster Muriel Spark, dat ik ooit las. Het was getiteld 'Memento Mori' en het beschreef, hoe enkele ouderen, allen dik in de tachtig, werden belaagd door een onbekende, die hen regelmatig opbelde met de mededeling '*Remember you must die*'. Alle oudjes volledig in rep en roer. De politie werd ingeschakeld en er ontstond een intensieve speurtocht naar de anonieme onverlaat, die het hele boek voortduurde. Zonder resultaat overigens, waarbij de verontwaardiging over de brute privacyschending allengs toenam. Al die tijd geen woord, bij niemand niet, over de feitelijke inhoud van de telefonische boodschap. Men had het veel te druk met de politie en met elkaar.

Sporten tegen kanker

Valt er nu helemaal niets te doen aan de verlenging van het eigen leven? O ja, soms wel degelijk. Bijvoorbeeld als je getroffen wordt door de ziekte aller ziektes, kanker.

In een krantenartikel in het plaatselijk dagblad las ik eind vorig jaar, dat sporten bij de bestrijding van deze ernstige ziekte wel degelijk uitmaakt. Ik citeer Thomas Rejda, bedrijfsarts bij het Erasmus MC: *‘Door de behandelingen (tegen kanker – PW) neemt je spierkracht af, terwijl je vet toeneemt. Daardoor heb je meer moeite om te functioneren. Vroeger dachten we: eerst rust, dan doen. Maar die visie klopt niet. Als je sport voor je behandeling, heb je een betere conditie en doorsta je de operatie beter. Sporten tijdens de behandeling zorgt ook voor een betere conditie.’*

Nou, dit wisten we dus al een tijdje. Sterker nog: één van onze eigen Vrienden, Bert van Sijtveld, is het levende bewijs van deze theorie. Ik interviewde Bert in 1976 voor de Atletiekwereld in zijn ouderlijk huis in Diemen. Het werd een gesprek dat tot op de dag van vandaag in mijn geheugen gegrift staat. Bert had kanker en niet zo’n beetje ook. Hij zat middenin het behandelingsproces in het Antoni van Leeuwenhoek ziekenhuis, toen wij elkaar spraken. De reden van ons treffen was, dat Bert in alle openheid over zijn ziekte wilde praten. Dit zou hem, zo meende hij, helpen om zijn emoties en gevoelens te verwerken. Tegelijk merkte hij, dat er in zijn omgeving aarzelend op hem werd gereageerd. Velen durfden vanwege zijn ziekte de stap om met hem contact te zoeken, blijkbaar niet te maken. Door over zijn ziekte te schrijven, hoopten wij die ban te doorbreken. Welnu, dat lukte. Het artikel maakte naar Bert toe een stroom van reacties los en daar was hij bijzonder mee ingenomen.

Gevecht van twee jaar

Wat mij echter vooral van zijn verhaal is bijgebleven is, dat Van Sijtveld vocht voor wat hij waard was, al die tijd dat hij in het ziekenhuis de chemokuur ter bestrijding van zijn ziekte moest ondergaan. De in zijn atletiekloopbaan opgedane trainingsdiscipline hielp hem hierbij. Tijdens de week dat hij in het ziekenhuis werd behandeld, bleef hij eten en drinken, ook al kwam het hem bij wijze van spreken zijn neus uit. En als hij dan eindelijk weer naar huis mocht om enkele weken aan te sterken, hervatte hij zijn trainingsactiviteiten, zodra hij dit weer enigszins kon opbrengen. Totdat hij voor de volgende kuur moest opdraven en alles weer van voren af aan begon.

De doktoren in het AvL haalden hun schouders op over de activiteiten die Van Sijtveld ten toon spreidde, al verboden ze het hem niet. Ach, het kon in elk geval geen kwaad en als hij zich er nu goed bij voelde, was er op zich niets mis mee, zo ongeveer was de redenering.

Je kunt het je nauwelijks voorstellen, maar twee jaar lang ging dit zo door. Totdat de chemokuur moest worden beëindigd, niet zozeer omdat de doktoren ervan overtuigd

waren dat alle kankercellen waren vernietigd, maar omdat Bert de maximale dosis gif had toegediend gekregen die een mens kan verdragen.

Ongelijk erkend

Vier jaar later sprak ik Bert van Sijtveld opnieuw, in café 'Museum' in Amsterdam ditmaal, waar hij voor een select gezelschap een feestje gaf. Hij was door zijn doktoren 'schoon' en dus genezen verklaard, voor zover je dat van deze vreselijke ziekte kunt zeggen. Misschien nog wel het meest trots was hij echter op het feit dat zijn doktoren inmiddels hadden toegegeven, dat zij indertijd de impact van zijn trainingsactiviteiten op het verloop van zijn ziekte hadden onderschat. Die hadden er namelijk wel degelijk toe gedaan, zo werd achteraf erkend, hadden het genezingsproces wel degelijk bevorderd. Hij, Bert van Sijtveld, had de specialisten van het AvL dus een lesje geleerd.

Die hele geschiedenis kwam weer bij mij boven, toen ik Bert en zijn vrouw anderhalf jaar geleden tegenkwam in het Olympisch Stadion, tijdens de Nederlandse kampioenschappen, als lid van de Vrienden. Hij zag er goed uit en hoewel hij in de loop van de jaren als gevolg van de zware chemokuur diverse terugslagen had gekend, was de ziekte niet teruggekeerd. Kort na de dag dat dit nummer van De Vriendenband uw brievenbus is binnengegleden, hoopt Bert dan ook zijn 67-ste verjaardag te vieren.

Stichting Tegenkracht

In de regio IJmond is nu onlangs een project gestart, 'Sport en Kanker' genaamd. De Stichting Tegenkracht biedt kankerpatiënten onder begeleiding de mogelijkheid om tijdens hun behandeling te sporten. De stichting is van plan hier net zo lang mee door te gaan, totdat zorgverzekeraars dit onderdeel in hun verzekering gaan opnemen. Werkgevers in de IJmond tonen zich enthousiast en zijn bereid om hieraan bij te dragen. De stichting is overigens al vijf jaar geleden opgericht en heeft inmiddels zo'n 350 patiënten geholpen.

Wat mij betreft had dit initiatief al veel eerder van de grond mogen komen. In 1980 namelijk, nadat Bert van Sijtveld zijn feestje had gevierd, in dat café in Amsterdam.

Piet Wijker

Sponsors oud-topatleten gezocht i.v.m. 60-jarig jubileum

(bron: Wikimedia Commons)

Hierboven ziet u enkele willekeurige logo's van sinds jaar en dag in de atletieksport actieve schoenenmerken. Het zouden zomaar sponsors geweest kunnen zijn van oud-topatleten die nu lid zijn van onze vereniging.

Het bestuur van de Vrienden van de K.N.A.U. wil graag in contact komen met enkele van die vroegere sponsors. Wellicht zijn zij namelijk te bewegen om bij te dragen, in welke vorm dan ook, aan de viering van het 60-jarig bestaan van onze vereniging, later dit jaar.

Onder het motto:

onze leden hebben u in het verleden met hun prestaties veel exposure gegeven, u kunt nu iets terugdoen in de vorm van het geven van support aan hun vereniging, de Vrienden van de K.N.A.U., die dit jaar haar 60-jarig bestaan viert,

kan worden getracht deze voormalige sponsors over te halen tot een vorm van samenwerking.

Aan de sponsors die meewerken, zal op de jubileumreünie in het najaar opnieuw exposure worden gegeven.

Wij vragen nu de oud-topatleten onder de Vrienden, om de sponsor(s) die hen tijdens hun actieve atletiekloopbaan heeft/hebben ondersteund, aan onze secretaris Kees de Kort door te geven, liefst met vermelding van de contactpersoon/-personen. Hoe beter we erin slagen om die sponsors enthousiast te maken voor dit idee, des te uitbundiger straks onze jubileumreünie.

Piet Wijker

